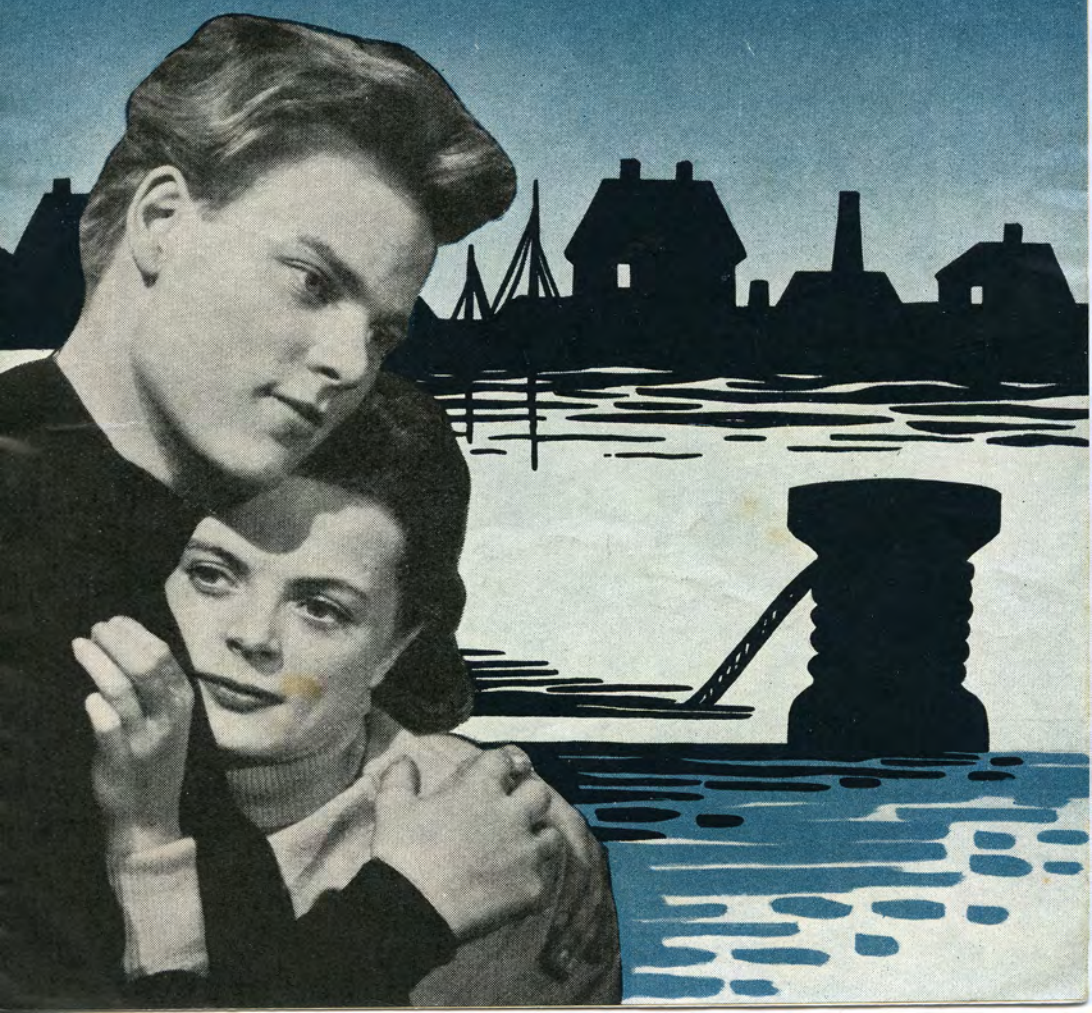

SØNNEN

— En frygtelig ulykke med Deres søn — jeg ved jo ingenting —

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

præsenterer

SØNNEN

Manuskript:
LECK FISCHER

Musik:
HANS SCHREIBER

Fotografer: *Verner Jensen og Jørgen Skov* - Tone: *Jens E. Hansen*
- Dekorationer: *Kai Rasch* - Kostumer: *Inger Bjarne* -
Make-up: *Sonja* - Produktionsleder: *John Hilbert*

PERSONERNE:

Faderen	Ib Schönberg
Sonja	Lise Wolst
Simon	Frits Helmuth
Ketty	Kate Mundt
„Kongen“	Gunnar Lauring
Fru Rudi	Karin Nellemose
Anna	Inge Hvid Møller
Max	Kjeld Jacobsen
Niels	Hans-Henrik Krause
Kriminalbetjenten	Karl Stegger
Marie	Maria Garland
Kredslægen	Elith Pio
Sofus	Aage Winther-Jørgensen
„Generalen“	Preben Lerdorff Rye
Søster	Inge Ketty
Laurine	Bodil Lindorff
Overbetjenten	Jacob Nielsen
Stoffer	Poul Secher
Værten	Victor Montell
Eksportøren	Poul Juhl
Salgschaufføren	Poul Hagen
En ung mor	Jytte Ibsen

Iscenesættelse:

TORBEN ANTON SVENDSEN

Produktion og udlejning:
A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

Handlingen

Dette er en film om, hvordan en ganske almindelig mand, en bevræter i en dansk provinsby, ejer af café Håbet, en morgen får sin glæde slået itu. Restauratør Christian Christiansen har netop forberedt sin store rejse, han skal besøge sin eneste søn, der vil bygge, og nu skal han hjælpe til med et lån, og han har råd til det. Han har sparet øre på øre, og nu er hans søn kommet godt i vej og skal bygge, ikke et dårligt hus med paptag og fiduser, nej, en ordentlig muremestervilla med røde sten og tegl.

Netop denne morgen kommer politiet og fortæller ham, at hans søn er fundet druknet i fiskerbyen, hvor han boede, og Christiansen bliver en anden, forvandler sig, han er ikke længere en fredelig, lille borger, han er pludselig *faderen*, hvis eneste barn er blevet borte, og han vender sig mod den hylde, hvor alle sønnens sølvpræmier fra de unge år står,

— Du opfører dig som et forkælet barn, Sonja!

— Skal han fornøje sig med dig nogle dage — ?

— Holder I stævnemøder, når jeg ikke er her?

og spørger undrende: hvordan kan han drukne, når han var så dygtig til at svømme, at han altid fik præmier?

Dette spørgsmål er begyndelsen til mange andre. En far, som har mistet sin søn, rejser til byen, hvor ulykken skete, og begynder at gå rundt og spørge, små, irriterende, stædige spørgsmål, som vækker uro og undren. Faderen undrer sig også. Der er altfor meget, der ikke stemmer med den viden om sønnen, han har, og undervejs til sandheden om sønnens død oplever han meget. Han forstår, selv om det gør ham ondt, at sønnens ægteskab med den kønne Sonja ikke har været så harmonisk, som han troede. Han støder sammen med sønnens arbejdsgiver, den almægtige tømmerhandler, som ejer den halve by og kaldes Kongen, og da Kongen beskylder den døde for underslæb, som det ikke er nødvendigt at tale om, bliver faderen en desperat mand. For hvorfor må man ikke tale om det? Han har elsket den søn, men har sønnen svindlet, så må det også meldes til politiet. Det vil Kongen nødig. Og faderen tilbyder at gøre det og tvinger derved Kongen til at anmelde underslæbet.

På sin jagt efter sandheden om en ung mands død lærer faderen en lille fiskerby at kende. Han hjælpes af den unge fisker Simon og Simons kæreste Ketty, der er ansat på Kongens kontor. Simon hader den kvindekære, store matador, som engang har svigtet hans søster, Anna, der er opvarterske på kroen. Også Anna ved noget, som hun ikke vil fortælle. Han træffer repræsentanten Max, der var hans søns ven. Også Max forsøger at lyve. Og i Kongens hjem møder han en mærkelig kvinde, den store mands hustru, fru Rudi, der har sine hemmeligheder.

Faderens besøg i byen virker som en sten, der kastes i vand. Der breder sig ringe i vandet i stadig større kredse, og efterhånden er sandheden om sønnens død en anden. Han var ikke, som faderen troede og håbede, men han var heller ikke en mand, der bedrog, og et døgn senere kan en halvgammel mand rejse hjem til Håbet, hvor han har siddet med sine drømme om en søn. Han har mistet denne søn, men til erstatning har han fået Simon, som han kan hjælpe i vej, og Simons unge kæreste Ketty.

— Jeg skal nok følge Dem hjem, fru Rudi.

— Jeg har ikke gjort noget — det var ikke min skyld!

